

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 14/2016
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић, Марине Говедарица, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца И.М. из Б., чији је пуномоћник А.В., адвокат из Н.С., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова из Београда, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1254/15 од 22.07.2015. године, на седници одржаној 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1254/15 од 22.07.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1254/15 од 22.07.2015. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П1 239/2013 од 19.05.2015. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2009. године до 30.04.2011. године, укупно 30.600,00 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе (све ближе одређено у изреци пресуде). Обавезао је тужену и да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 53.248,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 1254/15 од 22.07.2015. године, одбио је жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 239/13 од 19.05.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Наиме, у овој парници по оцени овога суда нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 13.02.2013. године. Предмет тужбеног захтева је исплата на име неисплаћених путних трошкова за период од 01.10.2009. године до 30.04.2011. године, у укупном износу од 49.400,00 динара. Тужилац је поднеском од 04.09.2014. године, смањив тужбени захтев на укупан износ од 29.016,00 динара, да би поднеском од 28.04.2015. године, преиначио тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на укупан износ од 30.600,00 динара. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора од 30.600,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде на име главног захтева у укупном износу од 30.600,00 динара, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (рачунајући да је 28.04.2015. године 1 евро износио 120,5112 динара и вредност предмета спора изражена у еврима износила 253,9183 евра), то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**